

ת"פ 35658/03/12 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 35658-03-12 מדינת ישראל נ' פלוני(אחר/נוסף)

בפני בעניין: כב' השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

גזר דין

הנאשם שבפניי הודה במסגרת הסדר טיעון, כי ביום 15.3.12 סמוך לשעה 21:00, במהלך ויכוח עם אשתו (גב' פלונית - "המתלוננת"), נעץ עט ברגליה וכן הכה שם באגרופיו. מששאלה אותו המתלוננת לפרש מעשיו, אחז הנאשם בשערות ראשה של המתלוננת, משך אותה, הטיח את ראשה בדלת והטילה לרצפה.

הנאשם יצא מביתו, אך חזר לשם לאחר זמן קצר והבחין כי שרטוט שהכין לצורך עבודתו, הוכתם בקפה שנשפך. בתגובה, הטיח הנאשם את ראשה של המתלוננת בקיר והכה אותה בחגורתו בכל חלקי גופה.

בשלב זה, ניסתה המתלוננת לברוח מהבית אך הנאשם נעל את הדלת והכניס את המפתח לכיסו.

המתלוננת החלה לזעוק לעזרה, אולם אז חסם הנאשם את פיה בידו, סטר לה בפניה והמשיך להכותה בחגורתו.

בעקבות האירוע המתואר, נגרמו למתלוננת המטומות ביד שמאל ובכתף שמאל, וכן חבלות בברך ימין, חתך בגב ושפשוף באמה בצד שמאל.

בשל כלו אלו, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בטיעוניה לעונש גרסה **המאשימה**, כי מדובר בעבירה חמורה שפגיעתה קשה ותוצאותיה עלולות להיות משמעותיות וחמורות. ביתו של אדם הוא מבצרו, ומבצרו הוא משפחתו, וכאשר "מבצר" זה ניזוק ונפרץ על ידי מעשה אלימות והתעללות, הרי שהפגיעה קשה הרבה יותר בשל השלכותיה ותוצאותיה. נסיבותיה של העבירה, אף הן, חמורות וקשות, ועל כן מתחם הענישה הראוי נע בין **12-48 חודשי מאסר בפועל**.

עם זאת, ציינה המאשימה כי לקולה יש לציין את העובדה כי הנאשם הודה וחסך בכך, לא רק מזמנו של בית המשפט אלא אף את עדותם של המעורבים שיכולה הייתה לגרום לטראומה משפחתית קשה, ועל כן העונש המתאים צריך שיעמוד על **24 חודשי מאסר** וכן מאסר מותנה מרתיע.

מאידך, הצביע **בא כוח הנאשם** על כך כי מדובר במעידה חד פעמית, שהנאשם מצר עליה בכל מאודו.

טראומות שונות אירעו במהלך חייו המשותפים עם בת זוגו שכללו תקופות קשות ורעות בהן האלימות שלטה, וסולחות ותקופות טובות יותר שבאו בעקבותיהן.

תסקיר שירות המבחן מלמדנו כי היחסים בין הנאשם לאשתו היו רווי גילויי אלימות מילולית ופיזית, אך קו פרשת המים עובר באירוע נשוא כתב האישום. מאז האירוע המתואר בכתב האישום, שגרר את מעצרו של הנאשם (בתחילה מעצר של ממש ואחר כך מעצר בית מלא), הוא שינה את יחסו לאשתו ויחסי הזוגיות שלו קיבלו תפנית חדה וחיובית. עם זאת, מאבחנת קצינת המבחן קווים אישיותיים וילדותיים בנאשם דנן, העלולים לפרוץ באימפולסיביות בבוא העת, ולמותר לציין, כי הלוואי שלא תבוא עת כזו.

הצדדים הציגו בפניי פסיקה מתאימה לכאן ולכאן, כל אחד אליבא דשיטתו.

דין והכרעה

ביתו של אדם הוא היחידה החברתית הבסיסית והמשמעותית ביותר שיש לו לאדם.

יחידה זו יכול שתביא בחובה אושר גדול, ומאידך יכול שתביא לסבל גדול מנשוא, כמאמרו של התלמוד הבבלי (מסכת סוטה, דף יז' עמוד א'): "דרש רבי עקיבא - איש ואישה זכו, שכינה ביניהם, לא זכו, אש אוכלתם".

הבעל מחוייב בצרכיה הפיזיים של אשתו, כפי שמלמדנו התלמוד הבבלי במסכת חולין דף פד עמוד ב', וזו לשונו:

"דרש רב עוירא, מאי דכתיב (מה פירוש הכתוב - ש.ה.): "טוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו במשפט"?

לעולם לא יאכל אדם וישתה פחות ממה שיש לו וילבש ויתכסה במה שיש לו

ויכבד את אשתו ובניו יותר ממה שיש ..."

אך חיוב משמעותי יותר המוטל על הבעל, עוסק בצרכים הרוחניים- נפשיים שעניינם כבוד האישה ומעמדה כליבת הבית, ובלשונו של התלמוד (מסכת בבא מציעא, דף נט' עמוד א'):

"אמר רבי חלבו: לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו, שנאמר "ולאברהם הטיב בעבורה".

המכות, החבטות והסטירות ש"העניק" הנאשם לאשתו המתלוננת, הינה "סטירת לחי" לעברם של ערכים אלו.

לעיתים, במהלך חיי הנישואין שורר מתח בין איש לאשתו. מדובר במהלך טבעי ורגיל שגליו שוקטים לאחר זמן והאהבה חוזרת לשרור בבית המשותף. המעבר בין ויכוח לגיטימי ורגיל בין בני זוג לבין הרמת יד או תקיפה הוא קשה וחד, וכגודלו ורוחבו של הגבול, כך גודלו ורוחבו של הגמול על מעשה זה.

נסיבותיו של מקרה זה חמורות, וקשה להגדירן כמעידה חד פעמית.

מדובר באירוע דו שלבי. ראשיתו בהשלכת האבן לעבר המתלוננת וסופו בהכאתה ורדיפתה עד הגיעה לביתה.

הנאשם, יכול היה לסיים את האירוע לאחר חלקו הראשון, אך בחר להמשיך בו כמפורט בכתב האישום ואף לערב בו את בנותיו כצופות אומללות בעל כורחן לאירוע זה.

לאחר ששקלתי את הפגיעה בערך המוגן, את נסיבות העבירה, זמנה ופרטיה, הרי שלטעמי, מתחם הענישה ההולם צריך שינוע בין **מאסר שירוצה בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל**.

עד עתה עסקנו ב"מעשה", ומעתה ואילך - ב"עושה".

הנאשם, יליד 1985, בן 28 שנים נשוי למתלוננת ואב לשני ילדים.

עברו הפלילי כולל הרשעה אחת משנת 2009 (העבירה בוצעה בשנת 2007) בגין עבירה של פציעה, בגינה הוא נדון לעונש של מאסר מותנה.

חיי המשותפים עם אשתו עברו, כמתואר מפי סניגורו ומפי תסקיר שירות המבחן, תהפוכות ופיתולים, עליות ומורדות, אך כיום הם תקינים ונורמטיביים ורצונו לשינוי מבורך וראוי, ועל אף כי אין בכך הצדקה מכל סוג שהיא, יש בכך כדי ליצור תמונת רקע בה התנהלו המעשים הפסולים שבכתב האישום, ויש בהם אבק קולה לזכותו, תוך מתן דגש לעובדה כי מדובר באירוע חד פעמי.

בדברו האחרון של הנאשם, הוא ביקש להמעיט בעונשו ולאפשר לו לחזור לנהל חיי משפחה תקינים.

אותה בקשה אף באה במובלע מכיוונה של המתלוננת, והיא במובלע, כאמור, עתרה לעונש מתון ככל שניתן שייגזר על בעלה, הנאשם, לטובתו, לטובתה, ולטובת משפחתם המשותפת, תוך שהיא גורסת כי לא תהסס לפנות למשטרה בכל

דבר ועניין אם תידרש לכך.

מחד ניצב לו הגמול המתבקש המוביל לעונש של מאסר בפועל, **ומאידך**, ניצב לו הרצון לשמר מבנה רגיש של משפחת הנאשם הבונה עצמה מחדש לאחר אירוע אלימות קשה.

נדמה, כך לטעמי, כי שילובם של האינטרסים מוביל לעונש של מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, אשר יש בו "מוחשיות" מחד, אך אפשרות להמשיך ולבנות את המשפחה, היא משפחתם של הנאשם והמתלוננת, מאידך.

שקלתי את הפגיעה במתלוננת שהתרחשה במעשה עבירה זה, עיינתי בתמונות המתארות את חבלותיה, ויתר הנתונים הצריכים לעניין ושפורטו לעיל, ולאור כל אלו, אני סבור כי עונשו של הנאשם מקומו במרכזו של מתחם הענישה, וראוי שיהיה בו "מנופים" שיצרו את ההרתעה הנדרשת, לבל חלילה, יחזור הנאשם על מעשיו.

חלקו הדומיננטי והסגולי של הנאשם בביצוע העבירות בהן הודה, כמו גם עברו הפלילי הכולל הרשעה אחת בתחום האלימות, עומדים לחובתו.

מאידך, נסיבותיו האישיות של הנאשם, וכן עמידתו במבחן הזמן, באופן שמאז ביצוע העבירות התנהגותו השתנתה לבלי הכר, וחיי המשפחה קיבלו תפנית חיובית ומרשימה, כל אלו, עומדים לזכותו.

לאור כל אלו, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. שישה (6) חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו (18.3.12-3.4.12), על פי התוכנית שהכין הממונה על עבודות השירות ביום 5.2.14 אשר הוגשה לעיוני.

ריצוי עבודות השירות לא יחל לפני יום 1.7.14.

2. שניים עשר (12) חודשי מאסר אשר לא יירוצו אלא אם יעבור הנאשם על העבירה בה הורשע או בכל עבירת אלימות תוך שלוש שנים מיום שיחרורו ממאסרו.

3. הנאשם יחתום על התחייבות בסך ₪ 7,000 שלא לעבור על העבירות בהן הורשע תוך שנתיים מיום מתן גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"א אייר תשע"ד, 11 מאי 2014, בהעדר הצדדים.

עמוד 4

